

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Per què no hi ha acord

Dic d'entrada que m'agradava la proposta que va fer Artur Mas el 25 de novembre passat. Després de l'èxit del 9-N, la seva oferta significava superar una lògica de confrontació partidista autonomista que després encara ens ha tenallat més fort. Exigia que el gruix dels qui s'haurien presentat en una llista única només ho fessin per una vegada. A més, permetia la convocatòria immediata del plebiscit, tal com alguns ara lamenten no haver fet. No va ser possible. Punt.

I QUIN ÉS L'ESCENARI actual, més enllà de les percepcions subjectives, cada vegada més enrevel·linades? Vistos els arguments i moviments de cadascun dels dos principals partits independentistes, i donant per feta la legitimitat i l'honestetat de cada part –les misèries polítiques i humanes aquí no interessen–, crec que les dues posicions no es retroben perquè pretenen donar resposta a dos desafiaments completament diferents.

SEGONS LA MEVA interpretació, ERC s'hauria decantat per posar l'accent en *la* independència. La seva preocupació principal és convocar el màxim nombre de votants a favor de la independència a través de la promesa de poder plantar cara al malestar social actual i de mostrar-se com a garantia de regeneració. També ha volgut representar l'independentisme d'una peça, amb constants apel·lacions als “de tota la vida”, per desmarcar-se dels que hi han arribat més per ètica de la responsabilitat que de la convicció, per fer servir els termes de Weber. Els seus líders, en definitiva, posen la mirada cap a l'esquerra, sobretot preocupats per l'impacte negatiu que els nous moviments polítics podrien tenir per fer una majoria sobiranista.

A L'ALTRA BANDA, CDC –ara alliberada d'una direcció d'UDC dedicada a erosionar la confiança en el compromís d'Artur Mas i a sabotejar el procés des de dins– està abocada al *com*. El caràcter moderat de la formació convergent la porta a sentir el pes de la responsabilitat per l'èxit del procés. Ha treballat amb bons resultats el reconeixement internacional, que és fonamental per sortir-nos-en. També és qui s'ha hagut d'encarar a l'Estat, carregant-se de sentències intimidatòries, querelles i impugnacions. L'èpica del “pit i collons” com a camí de la victòria no escau ni al partit ni al líder. Més aviat juga al control dels temps i a la guerra de guerrear, poc vistosa però adequada quan ets la part dèbil. El seu atot el confia a la preparació minuciosa de les estructures d'estat, una feina inevitablement

PERE VIRGLI

.....
ERC posa
l'accent
en el 'què'
de la
independència.
CDC està
abocada
al 'com'

discreta i poc vistosa, però destinada a oferir la garantia d'un procés controlat.

ÉS EN AQUESTA DIALÈCTICA que es pot entendre que ERC s'orienti a allò que en diuen “indecisos” i a voler-los seduir, mentre que CDC treballa per reduir al mínim l'aversion al risc dels que ja estan convençuts. Mentre que ERC buscava uns centenars de milers de votants entre els emprenyats amb la política derivada de la crisi, CDC estaria falcant els nous independentistes –la majoria– que, davant la magnitud del desafiament, a darrera hora podrien arronsar-se.

LA PREGUNTA QUE TOTS ens fem és si es podrien sumar les dues estratègies. Ho veig difícil, perquè ERC pensa que Mas desacredita el seu objectiu electoral mentre que els convergents, ara que ho han apostat tot a la independència, estan convençuts que la nova esquerra populista serà un cavall de Troia dins el procés perquè el 27-S acabarà anteposant el seu interès a governar Espanya al plebiscit independentista.

LA MEVA OPINIÓ és que la combinació de les dues estratègies, juntes o per separat, és guanyadora si i només si garanteix l'acord el 28-S. Però tant l'una com l'altra necessitarien mostrar-se més segures d'elles mateixes –ara es mostren massa dubitatives– i no veure's com a rivals. Sí: tenim mala peça al teler.